

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Üres üveg egy pincepolcon

Templomablakok ellenfényben,
 ahol a bíborlila él.
 Kis holdsugár a nagy erényben.
 Utolsó téli falevél.

Üres üveg, magányos festmény
 hűség-törékeny sorsa int:
 feltámadáskor feljöhetnénk,
 de megszokjuk a sírjaink.

A bor, a vér, a jó kisüsti,
 ki milyen palackot talál.
 Ide nem kéne beleütni
 bedugult orrodát, halál.

Arcpiritóan belekékül
 s elalél, aki veled él!
 Lehet nekem csak bármi nélkül
 megtartott szép üveg a tél.

Valami illat ont kegyelmet,
 vállán pókháló-gótikát
 s hajdani fenséget viselnek
 kis nappalok s nagy éjszakák.

Mindig az üvegeket ölték
 a pincék hideg polcain.
 Elpazarolták s eltörölték
 ifjonti hajnalpírjaink.

Kinn fekszem svájci udvarokban
 vagy sáros román hómezőn.
 Feltámadásra számos ok van,
 de megszoktam a temetőm.

Ne tagadd, ideállítottál

Nincs víz a nádban, nárciszodban,
 nincs sav a sárban cserepes.
 Uram, nem értünk egyet sokban,
 ezért a bűnnek helye ez.

Kezdetől állandó esődben
 sokan a csatornáid voltunk.
 Soha ne Noét juttasd csődbe,
 s bocsásd meg, hogyha beleszóltunk.

Legfontosabb, hogy el ne állj.
 A könny személyes némasága.
 Nekem a másik véglet fáj,
 bennem úgy érsz le a világra.